

fordeling, det er måske at give os lige lovlig megen ære.

Men vi synes egentlig grundlæggende, at kan man gå forhandlingsvejen, kan man få ting til at gro op nedefra, så er det langt at foretrække, frem for at vi kommer med nogle smarte, fir-kantede løsninger og trækker ned over en region eller en lokalbefolkning.

Hovedstadens Sygehusfællesskab er ikke det mest folkelige, der er skabt på denne Jord. Det betyder ikke, at det har været en ren fiasko, men processen kan måske fortælle os noget om, at vi måske kunne få fordel af at gøre det på en lidt anden måde en anden gang.

Det er det, der er lagt op til, det er det, regeringen har tilkendegivet. Man vil forsøge for-handlingsvejen og få regionerne over hele landet til at enes om en fornuftig og hensigtsmæssig specialefordeling, for det er der behov for, det er vi helt enige om. Men ikke nødvendigvis med lovgivning i første omgang.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Og så er det hr. Jørgen Estrup for tredje gang.

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Jeg har relativt let ved at love, at det bliver sidste gang.

Blot for både historieskrivningens skyld og som lidt hjælp til fru Pia Christmas-Møller til at huske egen argumentation for ca. en måneds tid siden: Det konservative regnestykke gik ud på, at regeringen ville spare 1 mia. kr. hvert år i 4 år, og det er 4 mia. kr. Regeringen ville derudover belaste forsvaret med 2 mia. kr. til engangsgudgifter for at få strukturbesparelser hjem, det er 6 mia. kr. Derudover ville man finansiere for 2 mia. kr. redningshelikoptere inden for rammen, det er 8 mia. kr.

Jeg har bestridt, at det var et fornuftigt regnestykke, men det var immervæk det konservative regnestykke. Man har fået indrømmelser for 2 mia. kr. Der er stadig 6 mia. kr. tilbage.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så går vi til ordførerne. Hr. Jes Lunde.

Jes Lunde (SF):

De fuldstændig umenneskelige udrensninger, som vi har været vidner til i Kosovo, har ramt os alle lige i hjertet. Jeg tror, vi alle sammen har tænkt, da vi så billederne, de frygtelige billeder og de lammende reportager, at den slags hver-

ken kan eller skal vi under nogen omstændigheder finde os i.

Det er selvfølgelig helt afgørende for Europas videre udvikling, at vi får afvist etniske udrensninger. Det er helt og aldeles afgørende, at kosovoalbanerne kan vende hjem igen til Kosovo med varig fred og selvstyre garanteret af en international FN-styrke. Og det er lige så afgørende, at Europa er klar til den kolossale genopbygningsopgave, der venter.

SF har hele tiden vendt sig imod bombardementerne. Vi mener, det var forkert af NATO at indlede bombestrategien. Vi mente ikke, at forhandlingerne var udtømte i Rambouillet.

Det er ikke, fordi SF er pacifister, at vi indtog den holdning. Men det er, fordi vi har den virkelige grundlæggende holdning, at krig skal være den aller, allersidste udvej, og vores oplevelse var, at NATO var alt for hurtig til at gribe til de militære midler, og det har så også fået katastrofale følger, ikke mindst for de kosovo-albanere, som man var kommet for at hjælpe.

Vi står så også i dag reelt i den situation, at folkeretten på et helt centralt område er brudt sammen, og at vores regionale sikkerhedspolitik kommer til en voldsom debat. Den internationale ret bygger jo klokkeklart på, at militær intervention over for en suveræn stat kræver et FN-mandat som forudsat i FN's grundlag. Men den jernhårde realitet er jo, at NATO i denne her sag har blæst på folkeretten.

En af grundene til, at NATO er sluppet af sted med det, er jo, at FN's Sikkerhedsråd er blevet kompromitteret af, at stormagter som senest Kina lader særinteresser spærre for vigtige fællesopgaver. I Makedonien var de ubevæbnede OSCE-observatører en ubetinget succes. De havde stor opbakning i lokalbefolkningen, fordi deres mission, at opretholde fred, fungerede overmåde godt.

Alligevel blev FN tvunget til at standse missionen, fordi Kina nedlagde veto i Sikkerhedsrådet mod en forlængelse af mandatet. Ikke fordi Kina var imod fredsindsatsen, men fordi Makedonien havde begået den i forhold til kineserne utilgivelige fejl af anerkende Taiwan. Og det er jo den slags magtlogik, der får mange til i opgivenhed at rive sig i håret og tænke, jamen så kan vi ikke længere forudsætte et FN-mandat, når FN's Sikkerhedsråd fungerer på den måde.

Men i SF ønsker vi ikke at blive kastet for ulvene, hvor den stærkeste altid har ret, og derfor er der behov for at nytænke FN's organisation.